

נויכל סנונית: בנפול ערב על עפעפי

בנפול ערב על עפעפי
רואַה אני אותו הולך
על מים, כובעו השחור
כחופת משי חלקה הסוככת עליו
מפני הזרה. זו אני.

לבי אחריו, אחריו לבי
רץ על בצעי מים, רץ וכושל
אחר אהובי שהיה לי,
והוא אינו סב לאחור
כרא מפני מראַה הפְּשֵׁלוֹן.

בנפול ערב על עפעפי
יוצאת אני לקראתו
כאילו היה בא, כאילו
לא נעלם וכובעו השחור
עודו משתחוה לפְּנֵי,

קידותיו מסתירות את חיוכו.
והקול קול לעג ומנוסה
מפני. פי אהבתיו מאַהוב
כל העלמות. אף שחתי אהבה
בַּיָּמִים שחשב נצח על אודותי.

ובעלות השחר, עת אורו יגה,
נעלמה דמותו, רק כובעו נח בין ברפי
וכזיקית יחליף את צבעו ללובן גופי,
כחופת משי חלקה יסוכך על חלקת גופי,
כובע לבן זורם בין רגלי כך אני נרדמה.

Glissando (גלישה)

בצחוק לב נרפים החבלים
 נוגעים בעשב הירוק מוצים לחלוחיתו
 נעים במשוקה אנה ואנה, קלי נשימה
 נוגעים במקרה בחפצים מפוזרים.

בבכות לב נשמטים החבלים
 ארצה, שחים לאדמה. והיא אינה סופגת
 את דמעתם פן ישחיתו את דשנה
 במרירותם הנפשית כי מליחותם עקרה.

ברצות לב נמתחים החבלים
 אינם נופגעים אלא באויר, נשענים
 על רחש חיים בלתי-נראה המתהנה
 במעטפת העולם היא זרימת החיים.

בכאוב לב ובחדנתו עולים חבלים
 אל מקומות לא ישוערו, מלטפים צמרות
 אומרים תפלות משירים חבלים צבעוניים
 על כל החולף מתחתם לוחשים ערגה.